

Наталка ПОКЛАД

ДОБРО І ЗЛО

У цьому світі зло весь час хоче нашкочити добру, проте добро не здається. Тож між ними постійно йде боротьба. І кожна людина мусить вибрати, кого в тій боротьбі підтримувати.

Був собі чоловік. І хотів він робити людям тільки добро. Бо ще змалку мама вчила його: «Обминай, синку, зло, а дружи з добром, і буде тобі добре між людьми».

Запам'ятав чоловік мамину науку, засяяло добро в його серці ясною зірочкою.

А зло не попускає, і собі хоче правувати. Бо ж воно ходить за добром назирці, чатує, як би ту зірочку в людському серці вкрити туманами-хмарами й зовсім загасити.

І надумав чоловік посадити яблуневий сад — хай радує людське око, пригощає всіх смачними яблучками. І потрудився добре, посадив. Підіймаються молоді дерева, набираються сили, ось уже й перший урожай запахотів — та такий же рясний!

А зло не спить, підстерігає. Узяло воно й насла-ло на той сад посуху та шкідників, і хоч як чоловік старався порятувати свій рай, пропали дерева.

Позітхав чоловік, посумував і взявся викопати при дорозі криницю, щоб кожен перехожий міг із неї напиться свіжої водички. Вирішив — і зробив. Дзвонить криниця відеречком, люди п'ють цілющу водичку і дякують тому чоловікові, хвалять його.

А зло придумало нову шкоду — замулило джерела, і через якийсь час висохла криниця. Чистив її чоловік, старався, та все надаремно.

Регоче зло, що перемогло, що його верх. Проте чоловік не здається. Вибрав він місце на горі й збудував красивий дім — добрих людей у гості стрічати, ранкам і веснам радіти.

А зло покрутилося і придумало нову шкоду — наслало на той дім пожежу.

Ой же й шкода було чоловікові свого дому! Заплакав він на його згарищі, запечалився тяжко, але знову не здається. Став він писати книжки для дітей — веселі, світлі, добрі. Нехай читають малята і підсоб-

ляють добру, самі стають добрими і роблять добрі справи.

А зло не вгамовується, воно знов тут-як-тут: перепони чинить, зір затуманює, нагонить усякі клопоти...

Проте чоловік теж упертий, все одно не здається, зірочка в його серці поблїмала тривожно — і ще ясніше засяяла. І навчився чоловік на сопілці грати, та так гарно, що не тільки люди, а й пташки заслухуються, почувши ту гру.

А гидке зло уже знов наступає — хвороби насилає, силу чоловікову забирає. Втомився чоловік із ним боротись і подумав якось: «Напевно, мама помилилась, неправду сказала. Ненадійна дружба з добром, слабке воно якесь». І зірочка в його серці заблїмала розпачливо — ось-ось і погасне. А зло вже й на порозі та так єхидно запитує: «Ось бачиш, якби ти дружив зі мною, все було б інакше. А то носишся зі своєю зірочкою...»

Розгубився чоловік зовсім, зліг од немочі у постіль. Дуже тяжко стало йому на душі.

Та одного дня прийшли до нього дітки. І принесли з собою книжки, які він написав. А тоді ще й заграли на сопілці! Повеселів чоловік. А діти розповіли, що його сад знову родить: добрі люди викорчували старі дерева й насадили молоді. І криниця, яку він колись викопав над дорогою, знову дає цілющу водичку — з-під намулу раптом пробилися джерела, ожили, запульсували, покликали до себе людей.